

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. XI. Agit de desiderijs quibusdam Deo fruendis, quæ Deus animæ dat;
adeo intensis vt etiam vitæ amittendæ periculum ei creent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

OPERA
N. II
165

286 CASTELLVM ANIMAE S. MATRIS TERESAE
mnibus facere, aliquam rerum in quibus eam ipsa facere deo-
non magnalium suorum noritiam dare velit. Neque vero eis ob-
quoad hoc hic adferam: quin & ideo duo haec sum prolecula, quod in-
signem mihi utilitatem continere viderentur. Simibus enim raro
non esse quod timeamus, sed Dominum laudemus, quod es nos
concedat: diabolus enim, meo quidem iudicio (mo ne quidem pugna
imaginatio) parum hic accessus habent; itaque anima magna in pauca
satisfactione manet.

C A P V T XI

DE DESIDERIIS QVIBVS DAM DEO FRVENDI, QVIL
nimis ipse dat, adeò quidem intensis & impetuosis, vt etiam vita admittat
periculum, si creent, agit, nec non de fructu, qui post hanc Do-
mini gratiam in ipsa rema-
net.

AN vero omnes has gratias, quas sponsus anime iam prestiti habet
putatis, vt sic columbulavel papiliunculus (nolite enim potius
cuius oblitam esse) contenta & quieta sit, & locum iam sibi deligat
mortuari & minimè, imò verò multò inde fit inquietior peiusque habeat.
Tametsi enim iam ad multos annos, hosce fauores receperit, tempore
hilominus gemebunda incedit & in lacrymas colliquescens, rumpit
vnumquemque eorum, maior illam grauiorque excipit afflictio &
angustia. Cuius rei haec est causa; quod enim Dei sui magnitudinem
magis magisque indies cognoscet, adeoque se ab eo fruendo absentes
& separata cernat; hinc eius videndi desiderium in dies manus &
tentius fit; nam crescit pariter & amor, quo nimur magis intelligi
ei innotescit, quam magnus hic Deus ac Dominus sit amari dignus.
Isthoc annorum spatio desiderium hoc ita paulatim per omnem me-
dum crescit, vt tantum ei tormenti atque mox dicam, caulerit. Da-
Desiderium annos, vt ijs que passa est persona illa, de qua iam supra sum locata,
Deo fruendi formia dicam, cum sciam non esse, vt quis aliquem Deo terminum
quomodo & statuat, quod is in momento animam ad altissimum eorum que habu-
nde in ea cres- cimus, gradum perducere possit. Maiestas quippe eius potens & ho-
cat. quodcumq; voluerit, & ad nostri causa plurima facienda desideri-
tissimus ipse ac promptissimus.

Accedit ergo interdum hos angores, lacrymas ac suspiria, & inge-
illos, de quibus supra egimus, impetus / omnia quippe haec aliacione
nostro, magno quodam cum sensu promana se videntur; venient
uersa haec nihil sunt, respectu & comparatione eius de quo manu-
stabimus; videntur namque esse ad instar ignis, cuiusdam non ardorem

at fumigantis, & quia tolerari queat, est non sine dolore & afflictione ita esse vehementes, ut anima, dum ita intra se ipsam aestuat, & ardendo prope consumitur, ad minimam quamdam cogitationem, aut ob verbum aliquod auditum (quod nimurum horum mortis tamdiu differatur) aliunde (ut tamen neficiat ynde, aut quomodo) veluti cunctum quemdam, aut potius igneum quoddam faculum sibi infligi sentiat. Non dico tamen, id, iaculum esse; quidquid sit, liquido videtur est, non potuisse id à natura nostra, aut à nobis prouenire. Neque etiam ictus id est, esto ictum id esse dixerim. interim tamen acute ferit; neque *Vulnus à
dumino emo
re inflatum
qui sit.*

(quantum mihi quidem videtur) illa in parte, qua hinc dolor sentiri solent, is infligitur, sed in profundissimis & intumis animæ per etrahibus; ubi fulgor hoc, quam citissime pertransiens, quidquid huius terra corporis in quam nostri, inuenit, comminuit, & in puluerem redigit; cum toto illo tempore quo id durat, impossibile nos sit meminisse alicuius rei quæ ad esse nostrum spectat: ita namque id potentias in momento alligat, ut nihil omnino faciendum libertatem ac facilitatem tunc habeant, nisi ad id solum, quod hunc dolorem adaugat. Nolim, hæc vobis per hyperboleum aut exaggerationem dictum videri; cum vere videam me adhuc nimis quam pauca de hoc dicere, eo quod id bene dici nequeat. Est hoc sensuum omnium ac potentiarum raptus, & talis, ut nihil inueni quo minus afflictio ista sentiatur: siquidem intellectus ipse admodum viuax & vegetus est, ad doloris causam intelligendam, quod se nimurum anima à Deo suo absentem videat: quin & Maiestas ipsius ad hunc etiam aliquo modo cooperatur, cum tam vinam sui per id tempus in ipsa notitiam excitat, ut pæna & dolor hic usque eo increscat, ut quæcum sentit persona, in magnos etiam clamores subinde prorumpat, quantumvis alioqui ipsa patiens, & ad ingentes dolores ferendos satis exercitata sit. At tum quidem aliud ipsa facere non potest, neque hoc impedire; hæc quippe pena non in corpore, sed in animæ interioribus sentitur. Hinc illa ipsa, de qua antè egi, collegit, quanto huius sensus & dolores viuaciores sint, quam corporis; simul quoque ei declaratum & representatum est, illiusmodi dolores esse quos addicti purgatorio perferunt: etenim quod corpore careant, non id in causa est, ut non *Dolor ani-
ma inten-
sior quam
purgatorio
corporis.*

multo plura patientur & durius affliguntur, quam vniuersi homines qui corpus habent. Et sanè quamdam ita comparatam vidi, ut reuera iam illam emoritur putare in: nec certe mirum id esset, quod euidenti moriendi periculum homo tunc vere adeat. Vnde, tamen si id quam breuissimo temporis spatio duret, corpus valde luxatum, enerue, & dissolutum relinquit, & hoc ipsum, illo quidem tempore, arterias pulsas.

pulsatiles ita segnes & debiles habet, ac si iamiam animam Deo vige reddere. Neque sane mirum id est: naturalis siquidem calore deicitur, alius ille ita eam adiutus, ut, si adhuc paulo amplius hic in crescere, quam certe quod habet, moriendi desiderium Deus sic completeret. Non propterea quod aliquem in corpore tunc dolorem sentiat; quamvis (vnde dixi) ipsum ita luxatum & clambatum sit, vt nullas exinde, ad tresve dies, vires vel ad aliquid scribendum habeat, intensioque crux sentiat; quin etiam semper deinceps debilius quam prius erat, nere videatur. Quod vero illos non sentiat, haud dubie prouenit quod interior animae sensus intensior & viuacior sit; vnde si vena lam corporis ipsius rationem habeat, etiam si frustillatum ipsum discideretur.

Dicetis mihi, imperfectionem hoc esse; & cum se anima illa divinitus voluntati non conformet, cum iam tum se totam ei tradiderit accreditari? Haec tenus quidem ipsa id facere potuit, sive etiam viram suam transegit; ita vero id penitus facere nequit. Hoc namque rationis sensu tum habet quod vita, ipsa dominium iam ac potestate non habet, ne ad aliud se eam habere cogitare possit, quam vt ipsam affligat: cum enim a bono suo absit, ad quid & quorsum vivere velit? Senni propterea miram & incognitam quondam solitudinem, vt nec omnes, quae terra sunt, eam societate sua recrurent, ac credo ne quidem celites recreare possent, nisi presentem habeat eum quem amat. Imo vero omnes illam cruciant. At videt, se esse ad instar alicuius qui in aera suspenditur, qui nec in villa re terrae huius sedem figit, nec ad celum potest ascendere. Sit hic ardor, nectamen ad aquam peruenire potest: neque calis hec inserviet, vt tolerari queat; sed quae iam tam vehemens sit nulla vt aqua extingui (imo ne eam quidem extingui capit) nisi illa tantum aqua, de qua cum Samaritana Dominus locutus est: & haec in propinuus nec datur.

Quam te, o Deus & Domine meus, ab amatoribus tui subducis, & eos crucias! Sed modicum sunt opinia, cum eo collata, quod eis postea dolor est, vt quod multum est & magnum, magno constet. Quanto vero potius, quod haec anima hac ratione purificetur, quod in septimam mundanem intrare mereatur (sicut eas quae in celum admittendes sunt, prout in purgatorio purgari & mundari oportet.) Tam vero hocce patet, patrum & modicum est, quam si quis aquae guttam in mare vastum pronempsit. Quanto vero magis, quod per omne hoc tormentum & afflictionem, quo, (vt ego quidem credo) nullum inter omnia quae in terra sunt, multa & acerbius dari potest (haec enim persona, de qua ago, multa qualiter corporalia, tum spiritualia passa erat, omnia tamen illa pote nullum)

*Quomodo
ueriam
corpus re-
dundet.*

*Qua inten-
sus sit.*

Opera

N. II

6

reputabat, si cū isthoc comparerentur (anima pænā hanc tanti esse pretij sentiat, vt numquam rale quid promereret se potuisse intelligat) hæc in sensio huiusmodi non est, vt aliquod ei præstet alleuiamentum. Interim tamen hanc pænam quam libentissimè fert, & si quidem Deo ita videtur, toto vitæ suæ tempore eam suffere parata esset; esto id non esset semel, sed quotidie & assiduo mori. Et certe minus quid id non est.

Consideremus ergo, carissimæ eos qui in inferno constituti sunt, qui nec hanc cum Deo voluntatis conformitatem, neque hanc pacem & gaudium quam animæ Deus dat, habent, & suum pati nequidquam hibi prodest evident, sed & semper magis & magis (magis inquam, quod ad pænas accidentales spectat) se pati cum anima tormentū omnibus corporis cruciatus multo sit grauias & intensius, & illa quæ ipsi patiuntur, incomparabiliter grauiora eo de quo iam antè hæc egimus. Tū vero maximè quod videant, illa temper & in perpetuum duratura. Ah! quid in felicibus illis ac miseriis animabus erit? & quid nos quæso, in vita hac adeo brevi facere aut pati possumus, quod non parui faciendum sit, quo nos à tam horrendis, grauibus & æternis tormentis liberemus?

Evidem dico vobis, carissimæ, nullis exponi à quopiam verbis posse, quām sensibile & dolorificum sit ipsum pati animæ, & quām id longe diuersum sit ab omni eo quod corpus patitur, nisi quis id de facto & recipia experientur, ac nisi Dominus ipse id nos intelligere velit ut hoc pacto melius in telligamus, quam ei multum debeamus, quod ad eum nos statum vocauerit, in quo per ipsius misericordiam spem habemus, fore ut ab his nos liberet, & peccata nobis nostra condonet.

Verum, ad id quod dicere cæperamus, ad animam hanc, inquam, quā in magna grauique afflictione reliquimus reuertamur. Certe hæc, cū tam intensa & extrema est, non diu durat, ad summum (vt mihi quidem videtur) nonnisi tres quatuorue horis: nam siquidem diu duraret, humana & naturalis infirmitas, nisi miraculose Deus cooperaretur, eam sustinere non posset. Contigit nonnumquam, vt in ea quam dixi nonnisi ad horæ quadrante durarit, ipsa patiens tamen, velut contusa & in frusta dissecta videretur. Hoc autem certum est, ipsam tunc quidem omnem sensuum suorum usum amississe: tanto scilicet cum rigore ac vehementia pœna hæc ei superingruebat. Euenit autem idei ultimo festorum Paschalium die, cum & inter alias personas ageret, & omnibus festis Paschalibus tantam mentis ariditatem sensisset, penè ut nesciret Pascha esse; euenit autem id occasione unius verbi quod audiabar, quod scilicet mors tamdiu differebatur, vita vero tam esset diuturna.

Non magis vero quis pœnæ huic resistere potest, quā quis in igne noquie.
S.M. Tertia Opera. 00 conie-

conie&tus efficere, vt flamma ad ipsum comburendum calorem non
beat. Neque etiam is doloris sensus est, vt eum dissimilare faciat in
præsentes non euidenter intelligent manifestum vitæ periculum in
ipsa agit; esto eorum quæ intra ipsam geruntur, testes esse nequeant, ne
quidem est, illos ei aliquid contubernium præstare, sed id et non
est, ac si non nisi vmbrae quædam essent, quin & vmbrae civitatem
omnia, quæ terræ & mundi huius sunt.

*Naturalis
nostra in
firmitas his
se potestim
misere.*

Porro vt videatis (si fortasse id aliquando vobis accidat) de
tem & naturam nostram hic se posse immiscere, contingit subinde ar
mam eo in statu constitutam in quali eam vidilis, vt praemortis de
rio velut emoriatur, cum videlicet eou& squaliter premitur & angulum
iam tum nihil propè ei ad è corpore euolandum desse videamus, re
mire, velleq; vt dolor hic non nihil se remitteret, ne sic ipsa emori
Facile hic intelligere est, timorem hunc à naturæ infirmitate produci
cum ex alia parte hocce desiderium eius non cesserat aut minuitur, per
etiam possibile sit hanc eius afflictionem auferri, quoadusq; tam
rat Dominus: quod prope semper per magnum aliquem rapum
fionem fit, in qua verus ipse consolator eam solatur & corroborat,
tamdiu adhuc, viuere velit, quamdiu ipse eam viuere vult. Et hoc
deinde valde pœnorum; magnos tamen quosdam anima inde sequi
fectus, metumque omnem, quo labores quicunque possent acciden
tere posset, excutit: nam hi cum sensu & dolore tam pœnoso, quam
ma sua sensit, comparati nihil prope ei esse videntur. Tantum ponere
inde proficit, vt ei volupe & gratum esset sèpius cum sustineret. Ver
ne hoc quidem vt faciat in eius est manu, vt nec facere vietur, ut
ipsum sentiat, quo adusque Dominus velit; sicuti nec illa suppeditari
ad ei, quando occurrit, resistendum. Nam quoque magis, quam atque
lebat, mundum contemnit, quod cum viderit & experta sit, à filio Iesu
re suo in tormento adiuvari potuisse; ad hęc magis ab omnib[us] in
creatis effe&tum sum diuellit & separat, quod à solo Creatore sibi con
lationem venire, & animam suam satiari posse videat, denique mag
anxia & circumspecta incedit ad eum peccato non ostendens
quod videat, eum, cum ipsi placuerit, & consolari & affigere
posse.

*Effectus
huius pano
statis.*

Duo sunt
qua in via
spirituali
periculum
terram-vite.

Duo mihi in hac via spirituali esse videntur, per quæ diligenter
vitæ nostræ creari periculum potest. Primum est illa, de qua h[ab]itatio
mur pœna, quæ vere periculosa est; alterum vero, valde exultans
gaudium & delectatio, quod quidem in eas animam redigant
& exremitates, vt ipsa deficere & clanguere videatur, adeo ut non
vel minima ad è corpore emigrandum ei desit, & parum à morte.

stet. Et certe si sic emigraret, non modica id illius felicitas foret.

Hic ergo videbitis, carissimæ, an non merito supra dixerim, magno in his omnibus animo opus esse, & Dominum, si quando quid tale ab eo petetis, merito vobis dicturum id, quod olim filii Zebedæi respondit, an calicem eius bibere possent: Omnes, quotquot sumus, carissimæ, responsuras nos credo nos posse. Nec immerito. Maiestas quippe illius dat robur & vires ei, quem viderit ijs opus habere, quia & istiusmodi animas in omnibus tuerit ac protegit, proque ijs in persecutionibus & obloquijis aliorum responder, sicut ictum Mariæ Magdalena patrocinium sulcepisse constat. Si non id faciat verbo, opere taltem facit & facto. Denique ad extremum, antequam è vita discedant simul & semel (vt iamiam videbitis) omnia compensat & retaliatur. Sit ipse in sæculum sæculi benedictus, & laudent cum vniuersitate creature eius. Amen.

*Animosae
animas De-
mirus ins-
citur.*

MANSIO SEPTIMA.

Quatuor hæc capita complectitur.

CAPVT I.

LOQVITVR DE MAGNIS GRATIIS, QVAS DEVS IIS
prefat animabus, quæ iam in septimam mansionem sunt ingressæ. Dicit preterea, esse
aliquam (prout quidem ipsi videtur inter animam & spiritum differentiam;
est hoc unum quid sunt. Multa hic sunt notata
dignissima.

FORsan vobis, tam multa de via hac spirituali dixisse videbor, carissimæ, nihil ut quod ultra dicatur, super esse videatur. Erraret sane non parum, si quæ hoc sibi persuaderet, nullos enim magnitudo Dei habet terminos, vni nec opera eius habebunt, quis plene misericordias & magnalia eius dinumerare poterit? Hoc certe impossibile esset. Atque ideo nolite ob ea quæ dicta sunt haec tenus, aut etiam deinceps dicentur, usque adeò mirari aut consternari; cum hæc ipsa non nisi velut punctum quoddam sint eorum, quæ deo dici & commemorari possunt. Nimis quæ magna certe misericordiam nobis præstat, quod hæc alicui personæ communicarit, vt per eam eorum habere cognitionem possumus: nam quo plus cognoscemus, eum creaturis suis se communicare & familiarem reddere, eo etiam amplius magnitudinem ipsius dilaudabimus, & animam, quamcum Dominus ita diffauit.

*Plurima de
Deo dicen-
tur ac sunt.*

00 2